

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Amruševa 2/II

70.P-1579/2018

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu toga suda Maji Jurovicki u pravnoj stvari tužitelja - protutuženika ALTPRO d.o.o. za proizvodnju elektrotehničkih proizvoda i trgovinu, OIB: 62534176727, Zagreb, Orahovac 4, koga zastupaju punomoćnici iz OD Travaš i partneri iz Zagreba, Jurkovićeve 24, protiv tuženika-protutužitelja MIKROPROJEKT d.o.o. OIB: 10067934951 Zagreb, Aleja Blaža Jurišića 9, zastupano po punomoćnicima iz OD Škarica i partneri iz Zagreba, Đorđićeva 3/b, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 26. travnja 2021. godine u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika s danom objave 14. lipnja 2021.

p r e s u d i o j e

I Nalaže se tuženiku-protutužitelju MIKROPROJEKT d.o.o. za projektiranje i proizvodnju elektroničkih i računalnih sustava, OIB: 62534176727, Zagreb, Aleja Blaža Jurišića 9, da tužitelju ALTPRO d.o.o. za proizvodnju elektrotehničkih proizvoda i trgovinu, OIB: 10067934951, Zagreba, Orahovac 4, plati iznos od 1.174.533,12 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama kako slijedi:

- na iznos od 112.128,00 kn počev od dana 23.12.2010. godine
- na iznos od 120.667,76 kn počev od dana 01.02.2011. godine
- na iznos od 122.330,88 kn počev od dana 21.02.2011. godine
- na iznos od 122.330,88 kn počev od dana 31.03.2011. godine
- na iznos od 122.330,88 kn počev od dana 30.04.2011. godine
- na iznos od 117.292,80 kn počev od dana 31.05.2011. godine
- na iznos od 117.292,80 kn počev od dana 30.06.2011. godine
- na iznos od 117.292,80 kn počev od dana 29.07.2011. godine
- na iznos od 58.646,40 kn počev od dana 22.12.2011. godine
- na iznos od 41.052,48 kn počev od dana 24.01.2012. godine
- na iznos od 41.052,48 kn počev od dana 16.02.2012. godine
- na iznos od 41.052,48 kn počev od dana 05.03.2012. godine
- na iznos od 41.052,48 kn počev od dana 15.03.2012. godine, pa sve do isplate u visini eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećane za 8 postotnih poena kao i troškove postupka, sve to u roku od 8 dana.

II Nalaže se tuženiku-protutužitelju nadoknaditi tužitelju-protutuženiku parnične troškove u iznosu 276.886,10 kn, u roku od 8 dana.

III Odbija se protutužbeni zahtjev koji glasi:

"Nalaže se tužitelju-protutuženiku ALTPRO d.o.o. za proizvodnju elektrotehničkih proizvoda i trgovinu, OIB: 10067934951, Zagreba, Orahovac 4 da tuženiku – protutužitelju MIKROPROJEKT d.o.o. za projektiranje i proizvodnju elektroničkih i računalnih sustava, OIB: 62534176727, Zagreb, Aleja Blaža Jurišića 9 isplati iznos od 167.224,00 kn sa kamatama koje teku:

- na iznos od 75.440,00 kn od 17.04.2012. godine do isplate
- na iznos od 83.440,00 kn od 17.05.2012. godine do isplate
- na iznos od 8.344,00 kn od 17.05.2012. godine do isplate, po stopi koju propisuje članak 29. Zakona o obveznim odnosima koja odgovara u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke uvećane za osam postotnih poena, te da naknadi tuženiku – protutužitelju cjelokupni parnični trošak, sve u roku od 8 dana."

IV Odbija se zahtjev tuženika-protutužitelja za naknadom parničnog troška u iznosu od 268.840,63 kn, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi tvrdi da je s tuženikom 20. prosinca 2010. potpisao Ugovor o razvoju mikroprocesorske platforme APIS-RLC i implementacije u sustav RLC23. Ugovorna obveza tuženika bila je razviti mikroprocesorsku platformu APIS-RLC kako bi se ista funkcionalno ugradila u proizvod tužitelja i to u sustav željezničko cestovnog prijelaza RLC23, a obveza tužitelja je bila platiti tuženiku iznos od 75.300,00 Eur-a u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju NBH na dan uplate a u koji iznos nije bio uključen PDV. Tužitelj tvrdi kako je procijenjeno vrijeme razvoja mikroprocesorske platforme APIS-RLC bilo 18 tjedana od izvršene prve uplate 20% iznosa naknade tuženiku. Tužitelj tvrdi kako je prvu uplatu izvršio 23. prosinca 2010., ali tuženik nije izvršio svoju ugovornu obvezu u roku, pa je sklopljen Anex Ugovora o razvoju mikroprocesorske platforme APIS-RLC i implementacije u sustav RLC23 prema kojem je dovršetak tuženikovih radova bio prolongiran do 21. srpnja 2011. Anex-om su tuženiku trebali biti priznati eventualni i dokazani dodatni radovi kao i dodatna naknada u iznosu 56.475,00 Eur-a u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan uplate bez PDV-a. Tužitelj dalje tvrdi kako je dopisom od 21. lipnja 2012. pozvao tuženika da 27. lipnja 2012. obave zapisnički primopredaju realiziranog dijela projekta, ali se tuženik na sastanku nije pojavio. Tužitelj ističe kako mu je radi ne izvršenja tuženikove obaveze, nepoštivanja bilo kakvih rokova kao i nedovoljne kvalitete izvedenih radova zaprijetila velika poslovna i financijska šteta pa čak i odustajanje od razvoja uređaja za željezničko cestovni prijevoz RLC23, a na čijoj je komponenti radio tuženik. Tužitelj je nakon toga nekoliko puta pozivao tuženika na primopredaju svih stavki izvedenih po Ugovoru i eventualno dodatnih radova prema postojećem stanju izvedenosti jasno mu napominjući da ukoliko radovi ne budu završeni do 10. srpnja 2012., Ugovor o razvoju mikroprocesorske platforme APIS-RLC i implementacije u sustav RLC23 će se smatrati raskinutim. Tužitelj je temeljem citiranog Ugovora tuženiku uplatio kroz 13 uplata ukupan iznos od 1.174.533,12 kn. Kako je tuženik probio sve ugovorene rokove dovršenja ugovorenih radova, nije se držao uvjeta Ugovora, radove koje je obavio je obavio nekvalitetno

tako da tužitelj smatra da je tuženik dvostruko preplaćen predlaže donijeti presudu kojom će naložiti tuženiku isplatu upravo utuženog iznosa.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako nije sporno da su stranke dana 20. prosinca 2010. zaključili Ugovor o razvoju mikroprocesorske platforme APIS-RLC i implementacije u sustav RLC23, a nakon prethodnih pregovora i nakon što je tužitelj dostavio početnu dokumentaciju u kojoj je specificirao što bi trebao biti tuženikov zadatak. Na temelju tako dostavljene dokumentacije i specificiranih zahtjeva, a prije zaključenja Ugovora, tuženik je tužitelju dostavio ponudu. Odmah nakon primitka ponude tužitelj traži dopunu iste te tuženik dopunjuje ponudu tako da je temeljem navedene ponude sačinjen citirani Ugovor. Tuženik ističe kako je u trenutku potpisivanja Ugovora shvatio da tužitelj neće imati sve specifikacije pa je odmah sklopljen i Anex ugovora. Tuženik ističe kako tužitelj i nakon potpisa Ugovora kontinuirano dostavlja nove i mijenja dostavljene specifikacije koje značajno mijenjaju, redefiniraju ili proširuju obim posla tako da je tuženik 04. ožujka 2011. sačinio analizu stanja projekta te ga predao tužitelju na sastanku 07. ožujka 2011. Nadalje ističe kako mu je tužitelj tek 15. travnja 2011. dostavio podatke o tome da veliki dio posla treba raditi dvostruko nakon čega je tuženik ponovno obavijestio tužitelja o potrebi redefiniranja cijene radova i rokova. Tuženik smatra kako svoju obvezu iz Ugovora nije niti mogao izvršiti jer tužitelj nije do kraja definirao tuženikov zadatak već je naknadno kontinuirano dostavljao nove zahtjeve i specifikaciju. Sve naknadno izdane fakture tuženika za posao koji je on odradio tužitelj nikada nije platio. Pored toga tuženik poriče da svoju obvezu nije izvršavao kvalitetno i poštujući rokove slijedom čega smatra kako je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti neosnovan. Tuženik ističe kako je u cijelosti ispunio zadatak iz Ugovora jer je 03. siječnja 2012. predao tužitelju izvorni kod za softvere i izvorne kodove dizajna hardvera a koji je bio predmet Ugovora. Tuženik je tužitelju isporučio i zadnje izvršne verzije software 30. svibnja 2012. iako za razvoj software-a od siječnja 2012. do zaključno s travnjem 2012. tužitelj ništa nije platio tuženiku. Tuženik smatra kako nije u zakašnjenju, a što proizlazi i iz dopisa od 08. svibnja 2012. dostavljenog uz račun za travanj 2012., a posebno ističe da je ispunio svoju obvezu jer je 06. lipnja 2012. pušten u rad i stavljen u funkciju uređaj koji je bio predmet ugovora na pružnom prijelazu u Poznanovcu, slijedom čega predlaže tužbeni zahtjev odbiti.

Tuženik podnosi i protutužbu protiv tužitelja - protutuženika za 3 ispostavljena računa koja tužitelj nikada nije platio, ali nije ih niti osporio slijedom čega predlaže da sud donese presudu kojom će usvojiti protutužbeni zahtjev.

3. Tužitelj se podneskom od 26.11.2012. godine očitovao na odgovor na tužbu tuženika i dostavio odgovor na protutužbu. Tužitelj prvenstveno ističe kako se tuženiku žurilo potpisati ugovor jer nije imao za plaće svojih djelatnika a što se kasnije pokazalo nije proučio niti zahtjeve za takve vrste uređaja ni EN norme za projektiranje. Tužitelj je reklamirao radove prilikom prve faze primopredaje kao i stanje projekta a pokazalo se da tuženik ugovoreni posao vjerojatno neće biti u stanju završiti ne samo u ugovorenim rokovima, nego uopće. Kako je tužitelju koji je namjeravao komercijalizirati proizvod, bilo važno da projekt ne propadne bio je prisiljen prihvaćati produženje rokova završetka radova tijekom 2011. godine kao i vršiti nova plaćanja, ma koliko neopravdana bila. Navodi kako je odlukom Agencije za sigurnost MMPI tužitelj dobio lokaciju za ispitivanje uređaja RLC23 još 2011. godine a uređaj je instaliran 06.06.2012. godine u Poznanovcu. Ističe kako uređaj RLC23 varijante KS radi bez utjecaja na promet u svrhu testiranja a obzirom na ne

kvalitetu i nefunkcionalnost dijela koji je radio tuženi tužitelj nije dobio međunarodni certifikat od strane TUV Rheinland, pa je tužitelj bio prisiljen kompletan softver i dio hardvera napraviti ispočetka. Napominje kako je posljednja verzija izvornog koda tužitelju predana tek 03.01.2012.godine. Ističe kako nepostojanje posljednje funkcionalne verificirane i validirane verzije izvornog koda u softverskoj industriji podrazumijeva kako proizvod ili usluga kao takvi ne postoje i nisu predani naručitelju. Napominje kako uređaj RLC23 instaliran u Poznanovcu nema realiziranu registraciju događaja te tužitelj mora koristiti skupi vanjski registrator događaja kako bi uopće mogao pratiti probnu ugradnju, što znači da takav putni prijelaz nije proizvod sposoban za komercijalizaciju. Tokom probne ugradnje pokazalo se još sistemskih grešaka koje je sada nemoguće otkloniti bez izvornog koda radi čega tužitelj nije u mogućnosti završiti probnu ugradnju te dobiti dozvolu za puštanje uređaja u pravi pogon. Napominje kako još uvijek postoji i problem hladne kontrole (mjerenje strujom, žaruljama cestovnih signala) koji se rješavao od 03.01.2012. godine pa sve do 30.05.2012. godine kada je i službeno završio svaki oblik komunikacije među strankama. tužitelj dalje navodi kako je krajem 2010. godine računajući na očekivani početak korištenja uređaja RLC23 izvršio prijavu na sajam Innotrans 2012 u Berlinu i Arcu 2012. ali na tim sajmovima uređaj nije bio u funkciji jer tuženik nije ispunio svoju obvezu. Ističe kako uređaj RLC23 ima 3 varijante KS, APB i DK a tuženik je trebao riješiti samo varijantu KS ali ni nju nije dovršio. Tužitelj ističe kako zbog nezavršenog posla tuženika ne može izvršiti probne ugradnje ni u državama u kojima je planirao, budući posluje na svjetskom tržištu.

Tužitelj-protutuženik osporava sve navode i iz protutužbe posebno ističući kako sve specifikacije možda i nisu napravljene točno na vrijeme ali to se znalo i prilikom potpisivanja Ugovora a pored toga to je i uobičajeno prilikom projekata u kojim i naručitelj i izvođač usko surađuju, međutim to nikako nije moglo biti opravdanje za tuženikovo kašnjenje u ispunjenju obveza. Ističe kako nakon dogovora da će se produžiti rok tuženik predlaže još jedno produljenje od 3 mjeseca, no međutim projekt nije završen ni do 03.01.2012. godine kada je izvršena prva međufazna kontrola i ustanovljeno mnoštvo nepravilnosti i nepodudarnosti sa specifikacijama. Napominje kako je tuženiku plaćen iznos iz Ugovora, Anex-a Ugovora a i više od toga samo zato da se projekt konačno okonča. Međufazna predaja 03.01.2012. godine je prva službena predaja do tada učinjenog ali nije predaja izvršenog posla sukladno Ugovoru koji navodi kako naručitelj radova mora utvrditi i potvrditi da su zadovoljene specifikacije i da je projekt gotov a tužitelj je umjesto potvrde i prihvaćanja projekta morao odgovoriti opsežnim dokumentom nedostataka i primjedbi na izvedbu koje su se tek trebale ispraviti.

Tužitelj-protutuženik konačno navodi kako ne postoji pravna osnova tuženikova-protutužiteljeva potraživanja temeljem navedenog Ugovora jer za račune i navedene radove koji su predmet protutužbe ne postoji narudžba, ni Ugovor a nisu ovjereni niti od strane tužitelja-protutuženika, a kako je to navedeno u Zapisniku od 14. veljače 2012., slijedom čega predlaže protutužbeni zahtjev odbiti.

4. Sud je u dokaznom postupku prema čl. 220. st. 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/94, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08; 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19 u daljnjem tekstu: ZPP) proveo dokaze uvidom u Ugovor o razvoju mikroprocesorske platforme APIS – RLC i implementacije u sustav RLC23 (list 4 do 9 spisa), Anex Ugovora o razvoju mikroprocesorske platforme APIS – RLC i implementacije u sustav RLC23 (list 10 i 11 spisa), dopis tužitelja tuženiku (list 12 spisa), dopis tuženika tužitelju (list 13 spisa), međusobnu

komunikaciju stranaka (list 14 do 20 spisa), ovjereni prijevod s engleskog Ugovora o povjerljivosti (list 31 do 38 spisa), mail korespondenciju (list 30 do 46 spisa), ponudu implementacije platforme APIS – RLC kao podloge ŽCP-a RLC23 (list 47 do 61 spisa), mail korespondenciju (list 62 do 66 spisa), analizu stanje projekta ŽCP APIS – RLC 23 (list 67 do 79 spisa), mail korespondenciju (list 83 do 127 spisa), u popis zaduženja tuženika po Ugovoru – konfiguracija KS (list 157 do 161 spisa), primjedbe na RLC23 (list 166 do 177 spisa), nedostatke na platformi APIS-RLC uočene prilikom ispitivanja od 07. do 02.09.2012. godine (list 176 do 199 spisa), zapisnik sa radnog sastanka (list 210 i 211 spisa), mail korespondenciju (list 213 do 231 spisa), detaljnu razradu zahtjeva za mjerenje/kontrolu struje na analognim ulazima platforme APIS –RLC putnog prijelaza RLC23(list 262 do 271 spisa), ovjereni prijevod s engleskom certifikata (list 289 do 293 spisa), početnu dokumentaciju sa zahtjevima tužitelja bna temelju kojih je pripremljena ponuda i potpisan Ugovor (list 294 do 514 spisa) i saslušao svjedoke Vedrana Beroš, Sašu Kijuk, Ivana Domladovac, Darka Barišić i zakonske zastupnike stranaka.

5. Sud je 19. prosinca 2014. donio presudu posl. br. P-3611/2012 kojom je usvojio tužbeni zahtjev, a odbio protutužbeni zahtjev.

Žalbom od 24. prosinca 2014. tuženik-protutužitelj je uložio žalbu protiv presude, a drugostupanjski sud je rješenjem broj PŽ-1594/2015 od 06. lipnja 2018. ukinuo presudu i vratio predmet na ponovno odlučivanje.

6. U ponovljenom postupku sud prema čl. 220. st. 2. ZPP-a proveo dokaze uvidom u dokumentaciju u spisu i to u Ugovor o razvoju mikroprocesorske platforme APIS – RLC i implementacije u sustav RLC23 (list 4 do 9 spisa), Anex Ugovora o razvoju mikroprocesorske platforme APIS – RLC i implementacije u sustav RLC23 (list 10 i 11 spisa), dopis tužitelja tuženiku (list 12 spisa), dopis tuženika tužitelju (list 13 spisa), međusobnu komunikaciju stranaka (list 14 do 20 spisa), ovjereni prijevod s engleskog Ugovora o povjerljivosti (list 31 do 38 spisa), mail korespondenciju (list 30 do 46 spisa), ponudu implementacije platforme APIS – RLC kao podloge ŽCP-a RLC23 (list 47 do 61 spisa), mail korespondenciju (list 62 do 66 spisa), analizu stanje projekta ŽCP APIS – RLC 23 (list 67 do 79 spisa), mail korespondenciju (list 83 do 127 spisa), u popis zaduženja tuženika po Ugovoru – konfiguracija KS (list 157 do 161 spisa), primjedbe na RLC23 (list 166 do 177 spisa), nedostatke na platformi APIS-RLC uočene prilikom ispitivanja od 07. do 02.09.2012. godine (list 176 do 199 spisa), zapisnik sa radnog sastanka (list 210 i 211 spisa), mail korespondenciju (list 213 do 231 spisa), detaljnu razradu zahtjeva za mjerenje/kontrolu struje na analognim ulazima platforme APIS –RLC putnog prijelaza RLC23(list 262 do 271 spisa), ovjereni prijevod s engleskom certifikata (list 289 do 293 spisa), početnu dokumentaciju sa zahtjevima tužitelja na temelju kojih je pripremljena ponuda i potpisan Ugovor (list 294 do 514 spisa) i pročitao iskaze svjedoke Vedrana Beroš, Sašu Kijuk, Ivana Domladovac, Darka Barišić, Gabrijele Ilakovac i Mladena Bombek, zakonskih zastupnika stranaka i proveo elektrotehničko vještačenje po vještaku elektrotehničke struke na okolnost obujma izvršenih radova sukladno sklopljenom ugovoru između tužitelja i tuženika, izvršenju navedenih radova, jesu li radovi izvršeni sukladno pravilima struke i utjecaja naknadih specifikacija na postupak rada kao i mogućnost izvršenja navedenog ugovora zadataka bez cjelokupnih specifikacija te na opravdanost cijene izvršenih radova.

7. Među strankama nije sporno da su dana 20. prosinca 2010. zaključile Ugovor o razvoju mikroprocesorske platforme APIS-RLC i implementacije u sustav RLC23 po kojem je tuženikova govorna obveza bila razviti mikroprocesorsku platformu APIS-RLC kako bi se ista funkcionalno ugradila u proizvod tužitelja i to u sustav željezničko cestovnog prijelaza RLC23, a obveza tužitelja je bila platiti tuženiku iznos od 75.300,00 Eur-a u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan uplate a u koji iznos nije bio uključen PDV.

8. Među strankama je sporno da li je tuženik-protutužitelj uredno izvršio svoju ugovornu obvezu i na vrijeme sukladno Ugovoru, jesu li radovi izvršeni sukladno pravilima struke i da li su naknadne specifikacije imale utjecaj na postupak rada kao i mogućnost izvršenja navedenog ugovora zadataka bez cjelokupnih specifikacija te na opravdanost cijene izvršenih radova, odnosno da li je tužitelj-protutuženik dužan tuženiku-protutužitelju platiti naknadno obavljene radove po dostavljenim računima uz protutužbu.

9. U odnosu na tužbeni zahtjev:

Uvidom u Ugovor o razvoju mikroprocesorske platforme APIS-RLC i implementacije u sustav RLC23 utvrđeno je kako je ugovorna obveza tuženika (dalje: isporučitelj) bila razviti mikroprocesorsku platformu APIS-RLC kako bi se ista funkcionalno ugradila u proizvod tužitelja i to u sustav željezničko cestovnog prijelaza RLC23, a obveza tužitelja (dalje: naručitelj) je bila platiti isporučitelju iznos od 75.300,00 Eur-a u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan uplate u koji iznos nije bio uključen PDV.

Čl. 2. Ugovora određeno je da će nakon što isporučitelj dovrši sve faze razvoja proizvoda i preda svu razvojnu i proizvodnu dokumentaciju prema zahtjevima naručitelja izvršiti laboratorijsko i terensko testiranje a naručitelj će isporučitelju dostaviti Izjavu o prihvaćanju proizvoda. Isto tako je navedeno procijenjeno vrijeme razvoja proizvoda od 18 tjedana od dana prve uplate 20% iznosa naknade iz čl. 16 Ugovora. U čl. 11. Ugovora navedeno je da naručitelj mora prihvatiti proizvod a što uključuje specifikaciju, hardver, softver, testnu opremu i dokumentaciju i o tome sastaviti primopredajnu listu. Čl. 16. Ugovora definiran je način plaćanja.

Ugovorom o razvoju mikroprocesorske platforme APIS-RLC i implementacije u sustav RLC23, koji je sklopljen 20. listopada 2010. (dalje u tekstu: Ugovor) u čl. 15, ugovoren je rok izvedbe projekta od 18 tjedana.

Iz dokumentacije u spisu, proizlazi da su tužitelj i tuženik ugovorili naknadi rok za izvedbu projekta i to prvo u Aneksu Ugovora koji nije potpisan, a u kojem je rok za izvedbu produljen do 31. srpnja 2011., a zatim konačno i potpisivanjem Zapisnika 14. veljače 2012. u kojem je utvrđeno da ABP i DK verzije RLC23 sa staničnim uređajem do razine verificiranog rješenja i predane dokumentacije, odnosno validacije tih radova RLC23 trebaju biti završene najkasnije do 28. lipnja 2012. tako da je 21. lipnja 2012. tužitelj, u skladu s ugovorenim rokom pozvao tuženika da 27. lipnja 2012. izvrše primopredaju dijela projekta koji je trebao biti realiziran prema navedenom zapisniku do 28. lipnja 2012., ali je tuženik prestao izvršavati usluge jer tužitelj nije platio račune za period od 01. siječnja 2012. do 30. travnja 2012. iz čega proizlazi da je tuženik prekršio dogovor utvrđen zapisnikom od 14. veljače 2012. u kojem se ne navodi da je obveza tužitelja platiti bilo kakve račune za taj period, već je ugovoreno, u toč. 6. zapisnika da će plaćeni biti računi za listopad, studeni i prosinac 2010. (čl.

16. Ugovora). Tužitelj je 02. srpnja 2012. poslao još jedan dopis tuženiku u kojem ga je pozvao da do 10. srpnja 2012. izvrše primopredaju, jer će u suprotnom smatrati ugovor raskinutim, a budući tuženik nije u tom roku izvršio primopredaju, ugovor je raskinut.

Tuženik je tijekom cijelog postupka svoje kašnjenje pokušavao opravdati na način da je tvrdio kako je tužitelj mijenjao specifikacije projekta i da je zbog toga došlo do kašnjenja, međutim sud taj argument ne može prihvatiti jer je sukladno čl. 2. i 3. st. 1. Ugovora upravo tuženik bio u obvezi izraditi specifikacije projekta sukladno pravilima struke i kao dobar stručnjak, ali se nakon sklapanja Ugovora pokazalo da tuženiku uopće nisu bile poznate EU CENELEC norme koje je proizvod morao zadovoljiti, tuženik je kasnio pa su mu u izradi specifikacije morali pomagati inženjeri tužitelja, radi čega je i krajnji rok izvedbe projekta sporazumno mijenjan više puta, tako da je završetak projekta isprva bio predviđen za svibanj 2011. da bi na kraju primopredaja bila dogovorena za 28. lipnja 2012.

Dakle, nesporno je da su stranke nakon sklapanja ugovora 20. prosinca 2010. sporazumno produljile rok za izvedbu projekta, ali sud smatra da je do kašnjenja i produljenja roka je došlo isključivom krivnjom tuženika, jer projekt koji je trebao trajati 18 tjedana produljen je na rok od više od godinu i po dana, iako je tuženik prihvatio rok iz Ugovora od 20. prosinca 2010., a naknadno je prihvatio i rok iz zapisnika od 14. veljače 2012. u kojem se obvezao izvršiti isporuku do 28. lipnja 2012. i to je bio krajnji rok koji su stranke ugovorile.

Tuženiku je tužitelj izašao u susret i više puta mu produljio rok za dovršetak proizvoda i iz izvedenih dokaza (osobito zapisnika od 14. veljače 2012.) vidljivo je da se tuženik obvezao na isporuku u dodatnom roku, a opet nakon isteka tog roka nije ispunio svoje obveze i nije isporučio proizvod pa je stoga jasno da ne može svoje kašnjenje i neispunjenje pravdati dodatnim specifikacijama, već je kašnjenje isključivo posljedica ponašanja tuženika.

Među strankama je nesporno su nakon sklapanja Ugovora 20. prosinca 2010. sporazumno produljile rok za izvedbu projekta, a tužitelj je tuženiku isplatio veću naknadu od naknade ugovorene Ugovorom.

Tužitelj je isplatio i dodatnu naknadu tuženiku i to bez potpisivanja aneksa, jer je tužitelj htio realizaciju projekta i gotov proizvod kojeg bi plasirao na tržište, ali niti nakon isteka dodatnog roka koji je bio predviđen aneksom tuženik nije ispunio svoju obvezu i isporučio gotov proizvod pa su tuženik i tužitelj na kraju i sporazumno pismeno utvrdili dodatni rok za dovršetak projekta i predaju proizvoda te su 14. veljače 2012. potpisali zapisnik kojim su ugovorili da će tuženik isporučiti proizvod do 28. lipnja 2012., ali tuženik ni do isteka tog sporazumno utvrđenog dodatnog roka iz zapisnika nije ispunio svoje obveze i isporučio gotov proizvod.

Sud smatra da je tuženik odstupio od ugovorenih uvjeta i nije ispunio svoje obveze u roku, jer su uz ugovor od 20. prosinca 2010. stranke potpisale i zapisnik od 14. veljače 2012. u kojem su u obzir uzete sve izmjene ugovora i izmjene specifikacija i ugovoren je novi krajnji rok za isporuku gotovog proizvoda. Tuženik nije nikada ispunio svoju obvezu iz ugovora i nije tužitelju isporučio proizvod koji bi prošao samostalno testiranje i certificiranje čitavog proizvoda.

Sukladno čl. 12. st. 1. al. 2. Ugovora, tek nakon uspješnog testiranja proizvoda i potpisivanja izjave o prihvaćanju proizvoda može se smatrati da je tuženikova

obveza ispunjena, a iz provedenih dokaza vidljivo je da je tuženik godinu i po dana radio samo na KS verziji proizvoda, a trebao je napraviti tri verzije KS, DK i APB varijantu te da je i ta KS verzija bila nefunkcionalna i s nedostacima te da tuženik nije mogao osposobiti proizvoda niti za osnovnu funkcionalnost.

Iz ugovora od 20. prosinca 2010. proizlazi da su tehnološko-tehnička specifikacija proizvoda (APIS-RLC platforme) tj. svi hardverski i softverski sistemski i segmentni zahtjevi za proizvod podložni promjenama tijekom razvoja proizvoda i da se očekuje suradnja obje ugovorne strane na izmjenama specifikacija (čl.3.st.1.al.3 Ugovora). Dakle, samim ugovorom je predviđeno da će se mijenjati specifikacije i stoga nije osnovan prigovor tuženika koji tijekom cijelog postupka prigovora da je tužitelj mijenjao specifikacije i da je zato došlo do kašnjenja u realizaciji projekta, iako je izrada specifikacije bila obveza tuženika.

Iz dokaza provedenih tijekom postupka utvrđeno je da su stranke (djelatnici tužitelja i tuženika) surađivali na izradi specifikacija, ali i da tuženik nije imao potrebno iskustvo za obavljanje posla koji se obvezao odraditi.

Iz Ugovora od 20. prosinca 2010. je utvrđeno da je bila ugovorena naknada u iznosu od 75.300,00 Eur plativo u kunama po srednjem tečaju HNB-a uvećano za PDV-a, a Aneksom ugovora koji stranke nisu potpisale, a prema kojem se očito postupale, bila je predviđena dodatna naknada u iznosu od 56.475,00 Eur plativo u kunama po srednjem tečaju HNB-a uvećano za PDV, a i Ugovorom i aneksom je bilo predviđeno plaćanje naknade uz uvjet prihvaćanja izvještaja tuženika o stanju projekta (čl. 16. ugovora i čl. 2. aneksa), dok je u praksi tužitelj plaćao naknadu mjesečno i bez ispunjenog uvjeta prihvaćanja izvještaja, tako da je tužitelj sveukupno tuženiku isplatio iznos od 1.174.533,12 kn (uključivši PDV) što odgovara ukupnom iznosu naknade iz ugovora i aneksa.

Dakle, iz provedenih dokaza je utvrđeno da je tužitelj, uz naknadu ugovorenu ugovorom koji su stranke potpisale i dodatnu naknadu koja je bila predviđena aneksom koji stranke nisu potpisale, osim 20% naknade iz ugovora koji dio je trebao biti uplaćen odmah po potpisu ugovora, preostali dio naknade iz ugovora uplaćivao bez osnove, jer nije bio ispunjen uvjet za isplatu – prihvaćanje izvještaja isporučitelja (tuženika) i nadzorne osobe tužitelja o stanju projekta, a dodatnu naknadu iz aneksa je platio bez da je između stranaka potpisan aneks ugovora.

Konačno je utvrđeno i da je ugovor je raskinut jer tuženik nije ispunio svoje obveze, nije isporučio proizvod koji funkcionira pa je tužitelj sam izradio proizvod slijedom čega je tuženik u obvezi vratiti sva sredstva koja je primio od tužitelja.

Dalje iz dokumentacije u spisu proizlazi da je tuženik predao samo jednu verziju proizvoda koja je trebala biti testirana na lokaciji Poznanovec, ali ta verzija nije prošla testiranje jer je imala niz nedostataka o kojima je tuženik obaviješten e-mailovima koji se nalaze u spisu, a bio je pozvan i otkloniti nedostatke što je ponovo uvjetovao daljnjim plaćanjima.

Slijed navedenog, utvrđeno je da je tuženik odstupio od ugovorenih uvjeta jer nije ispunio svoje obveze i nije u ugovorenom roku isporučio proizvod koji funkcionira, a što ne spori ni direktor tuženika koji u svom iskazu na ročištu održanom 14. studenog 2014. izjavljuje da se primopredaja proizvoda nije dogodila jer je tužitelj prestao plaćati.

Sud smatra kako tuženik svoje kašnjenje ne može opravdati naknadim specifikacijama, jer su one bile predviđene ugovorom od 20. prosinca 2010. a

tuženiku je i produljen rok za izvedbu projekta zbog njegovih tvrdnji o povećanju obima posla i stalnim prijetnjama kako nema sredstva i neće moći raditi. Rok je produljen za više od godinu dana, a krajnji dodatni rok je utvrđen sporazumno, odnosno tuženik je pristao na taj rok i obvezao se isporučiti proizvod u tom dodatnom roku, što nije učinio.

Uvidom u Ponudu (list 47 do 61 spisa) utvrđeno je kako je tuženik-protutužitelj dostavio tužitelju-protutuženiku ponudu temeljem koje je sklopljen Ugovor koja u bitnome opisuje izvedbu mikroprocesorske platforme i njene specifične implementacije u vidu željezničko-cestovnog prijelaza RLC23 a prema specifikacijama koje je dostavio tužitelj-protutuženik. Ponudom je predviđen broj sati rada i potreban broj ljudi za obavljanje posla, rok dovršetka posla i cijena izvedbe. Dakle tuženik je u ponudi naveo da mu je za dovršenje projekta potrebno 3.12 sati po čovjeku i da je ukupno procijenjeno vrijeme dovršetka 18 tjedana a da ukupna cijena izvedbe iznosi 75.300 Eura.

Uvidom u Analizu stanja projekta (list 67 do 75 spisa) utvrđeno je da je isporučitelj zatražio produljenje roka na daljnja tri mjeseca 04. ožujka 2011. radi najnovijih specifikacija i povećanog obujma posla a predlaže i intenziviranje komunikacije.

Uvidom u e-mail korespondenciju utvrđeno je da su stranke kontinuirano komunicirale i dogovarale daljnji tijek posla. Tako iz e-mail poruke Damira Ježić poslana 20. lipnja 2011. Ivanu Domladovac proizlazi kako ga obavještava da bi blok APB trebao biti gotov do 1. srpnja 2011., a blok DK do 8. srpnja 2011. a sve bi trebalo biti gotovo do 1. rujna 2011. prema Aneksu. Iz daljnje e-mail komunikacije proizlazi da je Ivan Domladovac nekoliko puta upozoravao Damira Ježić kako sve nepravilno radi, kako se pojavljuju greške u aplikaciji te kako, dok se ne poprave greške u najobičnijem prolazu vlaka nema smisla vršiti daljnja testiranja. Komunikacija se nastavlja do 12. veljače 2012. što znači da tuženik do tada nije otklonio greške niti postupio po primjedbama tužitelja iz čega proizlazi da tuženik nije niti u daljnjem roku do najkasnije 31. srpnja 2011., dogovorenom Aneksom, izvršio obveze iz osnovnog ugovora niti iz Aneksa ugovora i predao tužitelju mikroprocesorsku platformu APIS-RLC kako bi se ista funkcionalno ugradila u proizvod tužitelja i to u sustav željezničko cestovnog prijelaza RLC23.

10. Iz saslušanja svjedoka Vedrana Beroš proizlazi da je on zaposlenik tuženika i da je sudjelovao na izradi i hardvera i softvera spornog projekta. Navodi kako je projekt je trajao nekoliko mjeseci i tužitelj je stalno dodavao specifikacije koje im je dostavljao. Radilo se o projektu za pružni prijelaz koji mora biti siguran. Kad su na kraju dobili završnu specifikaciju ispostavilo se da je to nešto skroz drugo od onog što je bilo na početku. Ističe kako su tužitelju rekli kako projekt kojeg je napravio neće dobro funkcionirati i neće biti dovoljno siguran i predložili su da se dio tzv. mosta raspodijeli na ostale dijelove sustava na što je tužitelj rekao da su i oni o tome razmišljali ali da je bilo premalo vremena da se to sve napravi obzirom da su neke specifikacije već poslali. Navodi kako su cijelo vrijeme radili na razvoju hardvera, a tužitelj je trebao napraviti pločice za taj hardver i u tome je jako kasnio. Kada je tužitelj napravio gotovi hardver i kada ga je dostavio utvrdili su da je dosta toga krivo napravljeno te su to morali popravljati. Tužitelj je priznao kako specifikacije nisu potpune i kako se slaže s izmjenama i da samo nastave tako raditi da to što prije bude gotovo. Ističe kako su na kraju predali izvršni kod što se tiče softvera, a što se tiče hardvera su predali ukupnu dokumentaciju koja je potrebna za izradu istog.

Napominje kako nije sve odrađeno sukladno ugovoru jer je sam tužitelj govorio što mu je važnije i što mora biti prije gotovo, uglavnom htio je da naprave centralni dio potreban za funkcioniranje sustava. Napominje da dijelovi koji nisu napravljeni povećavaju funkcionalnost sustava ali nisu nužni za funkcioniranje.

Navodi kako je ugovoreni rok bio 4 ili 5 mjeseci. Napominje kako je tijekom posla bilo nekoliko primopredaja a za njega je projekt bio završen onda kada mu direktor rekao da zbog ne plaćanja prestaju raditi na tom projektu. Zna da je na probnom poligonu u Odri sve radilo u skladu sa specifikacijama i da je tužitelj bio zadovoljan ali nije isporučeno sve po ugovoru jer su se tijekom posla mijenjale specifikacije.

Iz saslušanja svjedoka Saše Kijuk proizlazi da je on zaposlenik tuženika i radio je na izradi softvera sukladno uputama tužitelja. Upute mu je najčešće davao gospodin Hrvoje Horvat koji je kod tužitelja bio zadužen za taj tehnički dio. Zna da je početni ugovor bio potpisan krajem 2010. jer su tada počeli na izradi projekta i da je rok bio 4 do 6 mjeseci ali mu je isto tako jako dobro poznato da je tijekom izrade projekta stalno dolazilo do izmjena specifikacija, raznim nadopunama, kroz rad su ustanovljene razne nepreciznosti. Tijekom rada je stalno bio na vezi sa gospodinom Horvatom koji bi mu rekao ovo može ovako, ovo ne može itd. Tijekom rada su utvrdili da je cijela arhitektura bila krivo postavljen pa su sve morali prilagođavati i u kodu i u specifikacijama ali sve su to radili uz odobrenje tužitelja. Dodaje kako zbog svih tih nepreciznosti u tužiteljevima specifikacijama su morali razviti kompletan modul, odnosno on je sam napravio simulator željezničkog prijelaza i onda su to dali tužitelju koji je na licu mjesta mogao simulirati razne situacije prijelaza vlaka. Tvrdi da su na kraju predali tužitelju gotov proizvod, odnosno kako su koji modul razvijali tako su i predavali tužitelju a predali su i konfigurator željezničkog prijelaza. Svjedok ne znam da li to negdje funkcionira jer su s tužiteljem prekinuli suradnju ali kad su mu to predali sve je funkcioniralo. Ističe kako je on svoj posao maksimalno profesionalno odradio a objašnjeno mu je kako je tužitelj odgovoran za prijelaz odnosno da se na istome ništa ne desi. Jedan od motiva za izradu simulatora je upravo taj osjećaj odgovornosti da treba sve odraditi precizno i na više nivoa. Ističe kako je uređaj na testnom poligonu radio a zna da je bio postavljen i na prugu u Poznanovcu te da je i tamo uspješno radio. Napominje kako su suradnjom bili zadovoljni do zadnjeg dana.

Iz saslušanja svjedoka Ivana Domladovac proizlazi da je on zaposlenik tužitelja na radom mjestu operativnog koordinатора projekta i sudjelovao je u dogovaranju i sklapanju Ugovora s tuženikom. Ističe kako je rok bio travnja 2011. Godine a cijena cijelog projekta je bila oko 1 mil. kn sa kasnijim isplatama tijekom 2011. godine Posebno ističe kako tuženik nije u ugovorenom roku isporučio proizvod koji je bio dužan a radilo se o nadzornoj platformi osiguranja na pružnom prijelazu. Ugovorom je bilo dogovoreno da se sve specifikacije neće predati u trenutku sklapanja ugovora nego će se predavati sukcesivno što je tužitelj i činio. Tuženik im je dao simulator na korištenje kao bi mogli isprobati da li uređaj funkcionira, a uređaj na simulatoru nije funkcionirao. Uređaj koji je tuženik predao ispitan je na testnom poligonu tužitelja i uređaj nije radio, tako da su njihovi informatičari napravili kompletan novi softver kako bi uređaj mogao funkcionirati. Navodi kako je tuženik trebao isporučiti 3 tipa uređaja a radio je samo na jednom tipu uređaja jer se na njega fokusirao ali niti njega nije doveo do kraja a na druga dva je počeo samo radove. Navodi kako je moguće da je do malog zakašnjenja došlo radi kašnjenja u dostavi njihove finalne specifikacije ali to se moglo raditi o možda mjesec dana. Tužitelj je uvažio primjedbe tuženika radi njihovog kašnjenja i prolongirali su mu rok, ali tuženik ni u tom daljnjem roku nije

završio posao i predao uređaj. Kompletna primopredaja nikada nije izvršena. Tuženik je morao napraviti jedan segment nadzorne platforme na željezničkom pružnom prijelazu. U Poznanovcu je bio ugrađen uređaj ali ponavlja da je bilo problema u radu, tako da je sad ugrađen uređaj kojeg su napravili informatičari tužitelja jer dio funkcija koje je taj sustav trebao obavljati nije funkcionirao na ispravan način a nije proradio niti tijekom 2012. godine. Suradnja je nastavljena do polovine 2012. godine. Ističe kako hardver bez softvera ne može sam raditi a da su oni morali napraviti kompletan novi softver kako bi dio hardvera mogao raditi a dio hardvera smo napravili iznova iako je tužitelj ispostavio zadnju specifikaciju tuženiku u travnju 2011. Godine ali je tuženik imao sve specifikacije po kojima je trebao raditi, a što mu nije bilo jasno svjedok ne zna, ali tuženik nikad nije rekao da mu specifikacije nisu dovoljne a kasnije tijekom projekta je tražio pojašnjenje.

Iz saslušanja svjedoka Darka Barišić proizlazi da je on zaposlenik tužitelja i da je sudjelovao u dogovaranju i sklapanju ugovora među stranaka. Ugovoren je bio rok od 18 mjeseci u kojem će tuženik isporučiti tužitelju hardver i softver za centralni uređaj pružnog prijelaza. On je radio na koordinaciji između stranka i sjeća se da je sve trebalo biti gotovo do kraja 2011. Godine. Dana 03.01.2012.godine sačinjen je jedan zapisnik kojim je konstatirano da je projekt u vrlo lošem staju i da je daleko od konačnog proizvoda. Ističe kako je inicirao sastanak sa gospodinom Ježićem direktorom tuženika koji je bio 14.02.2012. i tada su mu dali dodatni rok do 28.06.2012.godine ali ni do tad tuženik nije isporučio proizvod. Tuženik je trebao napraviti tri tipa uređaja a tuženik nije napravio niti jedan. Ističe kako je u pružni prijelaz Poznanovec ugrađen uređaj koji su oni napravili jer tuženikov nije radio dobro, a to znači da je neupotrebljiv s razine sigurnosti.

Iz saslušanja svjedoka Gabrijela Ilakovac utvrđeno je da je on vlasnik tvrtke Laki elektronika d.o.o. te je s tužiteljem 2009. sklopio ugovor o poslovnoj suradnji, a primarni zadatak je bio kontrola hardvera i softvera kojeg je za tužitelja izrađivao tuženik. Sjeća se da je hardveru mikroprocesorskog uređaja za upravljanje pružnim prijelazom stavljao razne primjedbe jer po pravilima struke taj mikroprocesor nije bio dobro napravljen, pa su tijekom 2011. njegove primjedbe koje je e-mailom slao stručnim službama tužitelja koji su ih onda dalje uručivale tuženiku i sve su uvažavane i korigiran je prototip tog uređaja. Ističe kako je 2012. dobio na među kontrolu i softver bez kojeg uređaj ne može raditi i koji je puno važniji od hardvera na koji je isto imao primjedaba, a sve te primjedbe su objedinjene i iznesene na sastanku 14. veljače 2012. jer prema njegovom stručnom mišljenju, uređaj kojeg je isporučio tuženik tužitelju nije bio napravljen sukladno pravilima struke radi čega je i imao 20 stranica prigovora koje je iznio na spomenutom sastanku jer se radi o uređaju koji regulira pružni prijelaz i o kojem ovise ljudski životi. Navodi kako je i sam bio uključen u spomenute e-maileve i zna sigurno da su sve njegove primjedbe došle do tuženika jer je on i postupio sukladno njima, odnosno ispravio uočene nedostatke, a s tuženikom je komunicirao i izravno jer je i on dolazio u poslovne prostorije tužitelja gdje je bio postavljen prototip. Tuženik je trebao isporučiti tužitelju složeni mikroprocesorski uređaj koji se trebao ugraditi u finalni proizvod tužitelja kojeg je tužitelj namjeravao dalje prodavati na tržištu, a u međufazi kada je on vršio kontrolu taj proizvod ne bi mogao dobiti potrebni certifikat.

Iz saslušanja svjedoka Mladena Bombek utvrđeno je da je on od listopada 2013. zaposlen kod tužitelja kao tehnički direktor čiji je zadatak bio sakupiti i organizirati tim

stručnjaka koji će završiti proizvod kojeg je isporučio tuženik kako bi se mogao plasirati na tržište jer se takav nije mogao plasirati, tako da je sastavio tim od djelatnika koji su već radili kod tužitelja, a angažirani su i neki novi ljudi jer je trebalo brzo završiti čitavu paletu proizvoda kako bi se finalni proizvod mogao plasirati na tržište jer proizvod kojeg je isporučio tuženik nije zadovoljavao sve tehničke zahtjeve, a uz njega nisu bili dostavljeni certifikati bez kojih se on ne može ugraditi u finalni proizvod i nuditi na tržištu. Ističe kako je njegov tim završio sve potrebno na tom uređaju, prikupio potrebnu dokumentaciju za dobivanje certifikata koji je i zatražen od akreditirane ustanove u Njemačkoj TUV Rheiland koja je i izdala sve potrebne certifikate i od tada se taj proizvod može nuditi na tržištu i izvan Hrvatske.

Pojašnjava kako tuženik niti prvu fazu koja se zove KS nije odradio do kraja jer uz nju nije dostavio potrebne certifikate, a radi se o tri faze tako da je tužitelj sam završio fazu KS, nakon čega su razvili i drugu fazu DK (daljinska kontrola) za koju su također ishodili certifikate i treća faza APB za koju su također ishodili certifikate, pa je od 2014. proizvod na tržištu.

Navodi kako je prva faza KS bila ugrađena u pružnom prijelazu u Poznanovcu 2012. radi probnog rada koji može trajati i do godine dana, ali nakon šest mjeseci su morali zamijeniti taj KS uređaj onim kojeg su sami napravili radi uočenih nedostataka.

Odgovarajući na pitanje punomoćnika tuženika na temelju čega tvrdi da je tuženik trebao ishoditi certifikat, ističe kako se to podrazumijeva jer kada neki uređaj želite staviti na tržište, morate ga prije toga isprobati i dobiti certifikat za to.

Sud je poklonio vjeru saslušanim svjedocima Ivanu Domladovac, Gabrijelu Ilakovac, Mladenu Bombek i Darku Barišić jer su iskazivali suglasno logično i uvjerljivo, a i iz ostale dokumentacije u spisu je utvrđeno da tuženik nije poštivao rokove iz ugovora i Aneksa te da nije tužitelju isporučio ugovoreni proizvod, odnosno svu potrebnu dokumentaciju da bi se on mogao ugraditi u pružni prijelaz.

Sud nije poklonio vjeru saslušanim svjedocima Vedranu Beroš i Saši Kijuk jer nisu na uvjerljiv, životan i logičan način objasnili zašto je tuženik toliko kasnio s isporukom, kao i zašto u konačnici nisu predali svu dokumentaciju da bi se on mogao ugraditi u pružni prijelaz.

11. Iz saslušanja zakonskog zastupnika tužitelja Zvonimira Viduke proizlazi da je on vlasnik tužitelja i da je negdje 2010. godine odlučeno da krenu u razvoj uređaja tip RLC 23 koji je sustav za osiguranje željezničko-cestovnih prijelaza. Tražili su domaćeg kooperanta i izabrali tuženika na temelju njihove ponude. Ugovor je sklopljen krajem 2010. godine, a rok predaje njihovog dijela posla je bio 4. mjesec 2011. Napominje da je tuženik tada tek počeo ulaziti na tržište i da nije imao sva potrebna znanja, jer je izrada softvera vrlo složen posao, pa su njegovi inženjeri svesrdno pomagali. U neko doba se vidjelo da njihov dio proizvoda neće biti završen u ugovorenom roku pa su pristali produljiti im rok za još četiri mjeseca. Ističe kako je tužitelj dobio kredit od svjetske banke u iznosu od 4.500.000,00 kn i kako je tužitelju bilo jako važno završiti proizvod i staviti ga na tržište tijekom 2012. godine. Napominje da se radi o proizvodu koji mora proći ispitivanja i dobiti certifikat od neovisne organizacije jer se radi o vrlo važnom proizvodu budući se njime štite životi i imovina jer on utječe na sigurnost prometa. Ističe kako u 8. mjesecu 2011. proizvod nije bio niti predan niti dovršen iako je tužitelj do tada odobravao plaćanja kako bi se proizvod završio, vjerujući i tužiteljevom i tuženikovom stručnom timu. Napominje kako je dana 03.01.2012. napravljena fazna predaja proizvoda od strane tuženika

iako je ugovorom bilo jasno definirano na koji se način proizvod predaje. Tuženiku je odmah poslana reklamaciju na 14 stranica obzirom proizvod nije zadovoljavao standarde. Tijekom cijele 2011. tuženik je stalno inzistirao na tome da ne može nastaviti proizvodnju ukoliko mu ne bude stalno i kontinuirano plaćano, tako da je tužitelj plaćao tuženiku ispostavljene račune. Tuženik je konačno u lipnju 2012. predao proizvod i tužitelj je od Hrvatskih željeznica dobio lokaciju za njegovo testiranje, ali kada su ga ugradili u cestovno-željeznički prijelaz Poznanovec ispostavilo se da proizvod ne funkcionira na zadovoljavajući način, postoje točne procedure po Europskih standardima kako to mora funkcionirati. Prema potpisanom ugovoru tuženik je trebao predati i hardver i softver tužitelju na ispitivanje, a što do polovine 2012. godine nije učinio. Što se tiče dokumentacije koju je danas predao tuženik ističe da je zadnja predaje specifikacije bila 13. travnja 2011., a svi drugi dokumenti su planovi ispitivanja onog dijela proizvoda kojeg je tuženik trebao isporučiti. Ističe kako je sve rađeno u suradnji sa tuženikovim inženjerima jer je problem bio što tuženik nije bio upoznat sa Cenelec normama o čemu postoji i e-mail dokaz tako da mu je tužitelj u tome pomagao budući je tužitelj član radne skupine za Cenelec norme u Bruxselesu. Nakon neuspješne predaje proizvoda u lipnju 2012. godine odnosno nakon što je utvrđeno da proizvod ne zadovoljava uvjete i standarde ponovno su pozvali tuženika da se izjasni da li može i kada isporučiti proizvod na što su praktički dobili odgovor da samo nastave plaćati a da će proizvod jednom biti dovršen. Nakon konzultacija s odvjetnikom tuženiku su otkazali suradnju i nakon toga su zaposlili nove inženjere i sami završili cijeli proizvod. Promijenili su sve na pružno-cestovnom prijelazu Poznanovec, proveli ispitivanje i poslali proizvod na certificiranje tako da su polovinom 2013. dobili certifikat i negdje krajem 2013. su izašli na tržište sa svojim proizvodom. Dodaje da tuženik prilikom predaje proizvoda za ugradnju u prijelaz u Poznanovcu, a radi ispitivanje, nije predao izvorni kod, a to znači kao da imate mobitel bez PIN-a radi čega je tužitelj od nule krenuo u novu proizvodnju i vrlo brzo, u roku od 3 mjeseca, izbacio novi proizvod koji su testirali i kasnije, a nakon dobivanja certifikata, počeli proizvoditi. Napominje da je 03. siječnja 2012. dobiven izvorni kod, ali da je tuženik kasnije promijenio taj izvorni kod, pa ga nisu mogli koristiti, a niti je bilo potrebe. Napominje da je poligon za testiranje radio od kraja 2011. kada su se uselili u nove poslovne prostore u Odri, a on nije ni bio preduvjet za ispitivanje tog dijela proizvoda koji je radio tuženik.

Iz saslušanja zakonskog zastupnika tuženika Damira Ježić proizlazi kako se on tužitelju predstavio kao vlasnik firme koja se bavi izradom softvera i hardvera ali mu je odmah u startu rekao da o željeznicama ne zna ništa. Gospodin Viduka je ipak rekao da mu pošalje ponudu tako da mu je poslana ponuda koju je tužitelj prihvatio i sklopili su ugovor. Prilikom sklapanja ugovora tužitelj je dostavio svoje zahtjeve koji su bili puno manji nego što se kasnije ispostavilo, odnosno to je danas predan dokument koji se zove sva početna dokumentacija. Tvrdi kako su počeli raditi na proizvodu u suradnji sa inženjerima tužitelja i tužitelj je jedno vrijeme sve uredno plaćao. Zadnju potrebnu dokumentaciju dobili su u travnju 2011. Napominje kako je u jednom trenutku shvatio da se ugovor skroz izmijenio, da tužitelj plaća puno manju cijenu nego što je bilo dogovoreno. Tvrdi da su softver predali tužitelju 03. siječnja 2012. i to je njemu bila odlična podloga da sam može završiti proizvod. Navodi kako je u lipnju 2012. predan kompletan proizvod koji je montiran na pružno-cestovnom prijelazu Poznanovec radi ispitivanja. Tužitelj je do tada imao razne primjedbe koje su oni u hodu otklanjali, a to su često puta bile nove specifikacije. Smatra da, iako se radi o proizvodu koji se stalno nadopunjava, taj kojeg su oni predali tužitelju mogao je

ići u proizvodnju i daljnje testiranje. Problemi su nastali kada je tužitelj prestao plaćati, a oni su prestali raditi. Misli da je tužitelj prestao plaćati kada su aneksom htjeli vratiti cijenu na onu početnu iz ugovora jer je do tada drastično spuštena cijena za sve naknadne radove da se dokažu da su kvalitetni a bilo im je i u interesu da dovrše proizvod. Prvotna cijena proizvoda je bila 500.000,00 kn, tužitelj je po računima trebao platiti još bar 500.000,00 kn a ono što mu je oprošteno po pojeftinjenima je bilo barem 500.000,00 kn tako da je projekt u stvari trebao koštati 2.000.000,00 kn, a ne 500.000,00 kn kako je bilo navedeno u ugovoru. Ističe kako je Izvorni kod predan tužitelju samo do 03. siječnja 2012. jer ostatak nije platio. Navodi kako se sukladno čl. 11. Ugovora sklopljenog među strankama preuzimanje proizvoda nikada nije dogodilo jer je tužitelj prestao plaćati. Ističe kako su računi predani uz protutužbu poslani tužitelju nakon što je proizvod instaliran na Poznanovec ali ih tužitelj nije platio ali ih nikada nije ni vratio.

Sud ocjenjuje iskaz zakonskog zastupnika tužitelja-protutuženika neposredno uvjerljivijim i logičnijim od iskaza zakonskog zastupnika tuženika protutužitelja jer je i sam tuženik-protutužitelj izjavio kako o željezničkim soferima zna malo ili ništa pa je logično za zaključiti da je tuženik napravio puno pogrešaka koje je tužitelj i njegov novi tim trebao ispravljati kao bi konačno proizvod dobio potrebne certifikate i bio stavljen na tržište.

Slijedom iznijetog ovaj sud smatra kako je tuženik postupio suprotno Ugovoru, probio sve rokove dovršenja ugovorenih radova, nije se držao uvjeta iz Ugovora i nije radove na proizvodu obavio kvalitetno.

12. Temeljem čl. 597. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05 i 41/08, dalje: ZOO) izvođač je dužan izvršiti djelo kako je ugovoreno i po pravilima struke, dužan ga je izvršiti za određeno vrijeme, a ako ono nije određeno onda za vrijeme koje je razumno potrebno za takve poslove. Ovdje treba napomenuti kako je od potpisivanja ugovora do njegovog raskida proteklo skoro dvije godine a da tuženik nije dovršio proizvod, a da je tužitelj nakon toga sam u roku od 3 mjeseca napravio novi proizvod. Ugovorom koji je tuženik potpisao rok je bio 4 mjeseca što znači da je i on smatrao kako se proizvod može dovršiti u tom roku.

Temeljem čl. 598. st. 1. i 2. ZOO-a tužitelj je upozoravao tuženika kako je uočio da se tijekom izvršenja djela tuženik ne drži uvjeta Ugovora i uopće ne radi kako bi trebao ta da će izvršeno djelo imati nedostataka i dao tuženiku dodatni rok od 4 mjeseca za izvršenje djela, a kako tuženik ni u ostavljenom roku nije postupio po zahtjevu naručitelja ovaj može raskinuti ugovor, što je tužitelj i učinio temeljem čl. 599.st. 1.i 2. ZOO-a.

Dakle, temeljem čl. 368. st. 2. ZOO-a ako je jedna strana ispunila ugovor ima pravo zahtijevati vraćanje danog, dakle tužitelj ima pravo na povrat plaćenih iznosa jer tuženik nije ispunio ugovornu obvezu i izradio i predao proizvod tužitelju slijedom čega je usvojen tužbeni zahtjev tužitelja i odlučeno kao u toč. I izreke.

Prema odredbama čl. 9. ZOO-a sudionik u obvezno-pravnom odnosu dužan je ispuniti svoju obvezu i odgovoran je za njezino ispunjenje pa ga je valjalo obvezati na platež utuženog duga, a prema odredbama čl. 183. st. 1. ZOO-a dužnik dolazi u zakašnjenje kad ne ispunji obvezu u roku određenom za ispunjenje pa je – sukladno 29. st. 2. ZOO, uzeto je u obzir da je konkretan spor proizašao iz trgovačkog ugovora

u smislu čl. 14. st. 2. ZOO, pa je primijenjena stopa koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke za osam postotnih poena. dužan, pored glavnice, platiti i zateznu kamatu od dospijeća do plateža.

13. U odnosu na protutužbeni zahtjev:

Tuženik je protutužbom traži isplatu tri računa u ukupnom iznosu od 167.224,00 kn ispostavljenih za usluge razvoja projekta za mjesece siječanj i veljaču 2012..

Tužitelj-protutuženik je osporio dostavljene račune ističući kako isti nisu u skladu s Ugovorom, kako za njih nema niti narudžbenice a niti su ovjereni od strane tužitelja nego ih je tuženik-protutužitelj proizvoljno ispostavio tužitelju-protutuženiku.

Radi razjašnjenja spornih činjenica sud je proveo dokaz elektrotehničkog vještačenja po vještaku elektrotehničke struke na okolnost obujma izvršenih radova sukladno sklopljenom ugovoru između tužitelja i tuženika, izvršenju navedenih radova, jesu li radovi izvršeni sukladno pravilima struke i utjecaja naknadnih specifikacija na postupak rada kao i mogućnost izvršenja navedenog ugovora zadataka bez cjelokupnih specifikacija te na opravdanost cijene izvršenih radova.

14. Iz nalaz i mišljenja vještaka proizlazi kako se pravila struke za specifičan slučaj odnose isključivo na sve potrebne aktivnosti i postupke koji su potrebni kako bi ugovoreni proizvodi bili plasirani na tržište željezničke infrastrukture pa se prilikom izrade nalaza nije ulazilo u kvalitetu nacrtu za izradu štampane ploče, čitljivost i strukturu kod softvera i sl. nego se baziralo na propisima koji definiraju primjenu hardvera i softvera na željezničkoj strukturi, a koji su definirani ugovorom između dvije strane, za koje je propisana tehnologija izvedbe kroz normativne dokumente. Vještak smatra naknade specifikacije od strane naručitelja i dodatni zahtjev za financijskim sredstvima i produženjem roka od strane isporučitelja jedinstvenim ugovorom, kao ukupno jedan dogovoren posao. Ukupno dogovoren posao, (dostavljene specifikacije do 13. travnja od naručitelja te zahtjev od isporučitelja od 17. svibnja 2011. za produljenjem roka i povećanjem vrijednosti posla predstavljaju dovoljne uvjete za isporuku ugovorenog hardvera i softvera do 31. kolovoza 2011. (odnosno kako je ugovoreno fakturiranje ugovora od 90%) koji se nije dogodio, već je prva međufazna isporuka bila 3. siječnja 2012. kada su se stvorili preduvjeti za početak testiranja.

Prema procjeni dokumentacije iz spisa prvotno ugovoren posao je bio 75.300,00 Eur (cca 565.000,00 kn), ukupno dogovoren posao je bio 118.170,00 Eur (cca 890.000,00 kn), a ukupno je plaćeno cca 1.050.000,00 kn.

Analizom dostavljenih proizvoda nadzor je primjedbe dostavio do 31. kolovoza 2011. odnosno dostavio je primjedbe nakon prve međufazne primopredaje 3. siječnja 2012. kada je dostavljena prva verzija softvera, a što predstavlja četiri mjeseca zakašnjenja s obzirom na rok definiran 17. svibnja 2011.

Vještak navodi kako su funkcionalnim ispitivanjem, nakon prve međufazne primopredaje uočeni nedostaci o kojima se raspravljalo na zajedničkim sastancima navedenim u tabeli 4, zadnji spis o nedostacima datira 23. svibnja 2012. (strana spisa 200) odnosno prema CD-u u spisu pronađene su i otklonjene greške na hardveru 30. svibnja 2012. te su poslani svi izvršni programi za ugrađene hardverske komponente. Prema dostavljenim shemama (DVD, dostavljeno 17. svibnja 2012.) postoje varijante rješenja montaže pojedinih komponenti na štampane ploče (izostavljanje ili montaža otpornika, tranzistora, zavojnica, kondenzatora, montaža hladnjaka ... isto nije pokrepljeno postupcima i objašnjenjima implikacije mogućih

manifestacija što znači kako nije napravljena potrebna analiza prilikom dizajna samih štampanih ploča, a kod napomena na nacrtima matičnih ploča (vezano za CAN sabirnicu) nalazi se i indikacija potencijalnih problema s naponom, isto implicira da je primijećena oscilacija napona, ali da nije točno identificiran uzrok. Kondenzatori C1, C2 su opcionalni i trebaju biti montirani jedino ako postoje problemi s common-mode naponom na CAN busu.

Vještak ističe kako je za proizvode koji se koriste u signalno-sigurnosnoj tehnici potrebno identificirati uzrok te jasno dati smjernice postupanja koje osiguravaju sigurnost funkcioniranja opreme, a u slučaju certifikacije, proizvod s ovako identificiranim problemom ne bi zadovoljio provjeru kod akreditiranih tijela.

Navedena mogućnost varijantne ugradnje pojedinih elemenata pokazuje kako isporučen proizvod nije finalan proizvod koji može krenuti u serijsku proizvodnju. Oscilacije napona na CAN bus-u utječu posredno na THR, odnosno neposredno na utvrđivanje SIL razine (opisane u poglavlju 3.3-A 5.2 dio EN 50159). Ugovorom je definirana razina sigurnosti SIL4, a budući da za proizvod nije isporučen izvorni kod datoteka, već samo izvršne datoteke, nije bilo moguće započeti proces certifikacije. Prema informacijama iz spisa hardver i softver jesu ugrađeni na lokaciji u Poznanovcu bez isporučenih planova ispitivanja kako za hardver tako i za softver, ispitnih protokola, dokumenta koji pokazuje sukladnost s normom 50128 (Software Quality Assurance Activities), uputa za korištenje modula, dokumentacije koja definira hijerarhiju softvera, izvornik kod (sa komentarima), a sve ugovorom definirano i nužno za certifikaciju koja bi potvrdila da je proizvod izrađen u skladu sa

Vještak je mišljenja kako je u navedenom slučaju došlo do povećanja prvotno ugovorenih aktivnosti na izradi hardvera i softvera temeljem specifikacija koje su ostavljene do 13. travnja 2011. radi čega je došlo i do povećanja vrijednosti osnovnog ugovora (ukupno dogovorenog posla).

Vještak konstatira kako plaćeni iznos premašuje iznos vrijednosti ukupno ugovorenog posla koji nije realiziran u cijelosti te da se za isporučene proizvode ne može potvrditi da su to proizvodi koji su traženi prvotnim ugovorom, odnosno ukupno ugovorenim poslom, ali u spisu postoje indicije da isporučeni proizvodi nisu konačna verzija s obzirom na varijante mogućnosti ugradnje pojedinih elemenata, odnosno s obzirom na činjenicu da zadnje verzije izvornih kodova nisu isporučene te samim time nisu niti kontrolirane, a za isporučeni dio hardvera i softvera se ne može utvrditi da li udovoljavaju zahtjevima ugovora s obzirom da su izostale prateće procedure, protokoli i specifikacije definirani normativnim dokumentima, odnosno samim ugovorom, a one predstavljaju bitan i nužan dio u razvojnom procesu ugovorenih proizvoda. Prateće procedure, protokoli i specifikacije definirane normativnim dokumentima, odnosno samim ugovorom, neophodan su dio za certifikaciju finalnog proizvoda, njegovu daljnju eksploataciju te upotrebu u sklopu željezničke infrastrukture.

15. Tuženik je prigovarao nalazu i mišljenju vještaka u cijelosti navodeći kako je vještak u kronologiji stvaranja ugovorne obveze pod točkom 3.2., pod naslovom "Dodatan zahtjev za razvojem modula" naveo kako je "konstatirano kako su moduli iste složenosti kao i dosadašnji", što nije točno te kako to jasno proizlazi iz spisa, a iz e-maila tuženika od 14.12.2010. kojim je jasno navedeno kako pod pretpostavkom da su ti moduli otprilike jednake složenosti kao i ostali, procjenjuju 100 radnih sati za svaki modul. Kasnijim tijekom i specifikacijama tužitelja, utvrđeno je kako su razlike u kompleksnosti svih daljnjih modula drastične, a posebice se mora uzeti u obzir da su kod specifikacija modula DK i APB ostale nejasnoće, navedeno se jasno može

utvrditi u točki 10. Zapisnika od 14.02.2012. kojim je navedeno kako specifikacija za modul zavisnosti sa staničnim uređajem od strane Altpro-a nije dovoljno specificirana i da će kvalitetnije specificiranje zbog kompleksnosti biti definirano na fizičkim sastancima koji će se održati po potrebi u Altpro-u, te da se ne mogu točno procijeniti rokovi završetka projekta za APB i DK te verziju RLC23 sa zavisnosti sa staničnim uređajem dok Altpro ne napravi opis interfeasa sa APB uređajem i staničnim uređajem sa primjerima vožnji vlakova, dakle, u veljači 2012. godine tužitelj i dalje nije bio dostavio sve potrebne specifikacije, a što vještak u nalazu i mišljenju očito ne uzima u obzir, a isti također očito uopće ne uzima u obzir utvrđenja s navedenog sastanka od veljače 2012. godine, a koji je zapisnik potpisan od obje strane.

Tuženik prigovara i rokovima koje je vještak naveo u svom nalazu je svaka točka zapisnika određuje druge rokove za pojedine faze izrade, a što vještak očito nije uzeo u obzir, a nesporno je da je tužitelj pristao na sve navedene rokove iz predmetnog potpisanog zapisnika. Također je u točki 10. navedenog zapisnika utvrđeno kako bi APB i DK te verzija RLC23 trebale biti završene do 28.06.2012., ali sve pod uvjetom da tužitelj također izradi sve potrebno i utvrđeno na sastancima.

S obzirom na navedeno, očito je da vještak nije sveobuhvatno analizirao dokumentaciju u spisu s obzirom da rok nikako ne može biti kako je isti naveo.

Tuženik-protutužitelj prigovara i točki 3.7. nalaza i mišljenja vještak u dijelu kojim navodi kako je osnovnim ugovorom definirana količina radova za koju je procijenjeni iznos bio 75.300,00 EUR i rok od 18 tjedana, da bi isto bilo povećano za 42.870,00 EUR i još 18 tjedana produženja roka.

Tuženik-protutužitelj je fakturirao daljnje račune iznad iznosa od 118.700,00 EUR koji krajnji iznos napominje vještak te je isto tako nesporno da je tužitelj platio određene račune nakon navedenog iznosa, točnije Altpro je platio tuženiku račune do 01. siječnja 2012. godine, dakle, nejasno je kako vještak utvrđuje da plaćeni iznos premašuje iznos vrijednosti ukupno ugovorenog posla, odnosno vještak ocjenjuje predmetni posao i ugovorenu naknadu isključivo formalno sukladno ugovoru, da bi zatim naveo da su stranke suglasno produžile rok i povećale naknadu. Tuženik-protutužitelj ističe kako vještak nije uzeo u obzir čl. 16. ugovora koji predviđena dinamika plaćanja i to alineja 3. koja navodi da je Naručitelj 70% (izvorno ugovorenog) iznosa dužan platiti u obrocima prema dinamici uz uvjet prihvatanja izvještaja Isporučitelja i nadzorne osobe o stanju projekta.

Nesporno je da je ovu stavku ukupno ugovorene naknade Naručitelj dobrovoljno platio prema računima izdanima od strane Isporučitelja, iz čega se neizbježno nameće zaključak da on to sigurno ne bi učinio da zaista nešto "nije bilo u redu" s ispunjenjem obveze od strane Isporučitelja. Dakle, čin dobrovoljnog plaćanja Naručitelja računa Isporučitelja, u situaciji kad je ugovorena pretpostavka za to plaćanje - zadovoljstvo samog Naručitelja stanjem projekta, neupitno upućuje da nema govora o Isporučiteljevom neispunjenju ugovornih obveza slijedom čega prigovara i tom dijelu nalaza i mišljenja, pa predlaže da se vještak očituje od kakvog su značaja sastanci održani u 2012. godini za poslovni odnos stranaka, odnosno smatraju li se isti također suglasnim produljenjem rokova, kao i suglasnim povećanjima obujma poslova, kao i od kakvog su značaja zadatci koje je tužitelj morao izvršiti prema navedenim zapisnicima iz 2012. te u kakvoj su vezi s radom koji je sukladno tim izvršenim zadacima od strane tužitelja, trebao izvršiti tuženik.

Prigovara i nalazu u dijelu o pitanju da li su radovi izvršeni sukladno pravilima struke, smatrajući kako vještak na navedeno pitanje nije dao odgovor, već je samo nabrojio specifikacije koje su sukladno ugovoru trebale biti izrađene, a iste nisu izrađene, tuženik stoga predlaže da se vještak očituje jesu li faze projekta koje su izvršene u

cijelosti, izvršene sukladno pravilima struke ili ne, a neosnovan je i navod vještaka da je tuženik mogao u cijelosti procijeniti vrijeme potrebno za izvršenje s obzirom da tuženik nije mogao računati na daljnje dodatne zahtjeve, kao ni na kašnjenja u logističkoj podršci i dužnostima samog tužitelja.

Neovisno o tome što je prema vještaku tuženik bio upoznat sa zahtjevima normativnih dokumenata od samog početka projekta, tuženik nije znao niti mogao znati da će se s 81 stranice zahtjeve, koju su imali na uvid prije ponude doći do 340 stranica, a s time i ne uzimajući sve gore navedene e-mail zahtjeve i dopune, pa predlaže da vještak detaljno prouči svu e-mail korespondenciju između stranaka te utvrdi neispunjavanja obveza tužitelja sukladno zahtjevima, a bez kojih tuženik nije mogao niti bio u mogućnosti ispoštovati određene rokove te utjecaj svih naknadnih zahtjeva iz predmetnih e-mailova, a koje očito prilikom izrade ovog nalaza i mišljenja nije uzeo u obzir.

Prigovara i dijelu u kojem vještak bez objašnjenja navodi kako je tužitelj navodno preplatio ugovoreni iznos, iako je očito da vještak nije sveobuhvatno vrednovao sve zahtjeve, naknadne specifikacije, promjene zahtjeva i specifikacija i dopune istih. Također nesporno je da vještak nije uzeo u obzir niti nastojanje tuženika da se jasno ugovore sve promjene i zahtjeve tuženika da se detaljno ugovore i daljnje naknade, a s obzirom na povećanje obujma posla. Samim time, vještak nije procijenio opravdanost cijene s obzirom na izvedene radove, odnosno je li tražena cijena od strane tuženika bila opravdana s obzirom na tijek izrade. Vještak nije niti uzeo u obzir cijenu satnice tuženika, niti je procijenio ukupno potreban broj sati rada za izvršeni posao, a niti usporedio navedeno sa stvarnim plaćanjima, a što je neophodno kako bi se dobila stvarna slika predmetnog odnosa između stranaka.

Tuženik-protutužitelj predlaže da vještak predmetne primjedbe uzme u obzir te izradi dopunsko vještačenje s tim da uzme u obzir svu relevantnu dokumentaciju, a koju u ovome nije, posebice e-mail korespondenciju između stranaka, kao i zapisnike iz 2012. . i ponovo procijeni rokove za izradu projekta, obveze tužitelja koje isti nije izvršio, a imale su utjecaja na produljenje rokova i obveze tuženika, daljnje povećanje obujma posla, preinake specifikacija i nove zahtjeve upućene e-mailom ili na sastancima te zaključno utvrditi egzaktni obujam posla koji je tuženik izvršio u usporedbi s ugovorenim projektom i plaćenim iznosima, kao i procijeniti vrijednost izvršenih poslova sukladno pravilima struke.

16. Vještak se pismeno očitovao na prigovore tuženika navodeći da je u kronologiji stvaranja ugovorne obveze pod točkom 3.2. pod naslovom „dodatan zahtjev za razvojem modula“ naveo kako je „konstatirano kako su moduli iste složenosti kao i dosadašnji“, a sama složenost koja može biti ista ili potpuno različita po pojedinom elementu, po vještakovom mišljenju prestaje biti važna kao činjenica iz razloga što je navedeni citat iz e-maila gospodina Ježića datiran s 14.12.2010., a isti nakon dostavljenih svih specifikacija i provedenih minimalno 6 mjeseci na razvoju prometnog hardvera i softvera sam daje rok završetka i cijenu što je navedeno u nalazu i mišljenju pod 3.5 točka 4. gdje se vještak referira na stranu 89 spisa koja predstavlja e-mail upućen od strane g. Ježića od 17.5.2011. koji sam definira cijenu i rok, tako da je izveden zaključak kako je tuženik-protutužitelj u tom trenutku (17.5.2011.) imao sve relevantne podatke i potrebne spoznaje temeljem kojih je mogao procijeniti složenost, količinu i obim posla za hardver i softver koji je izrađivao prema osnovnom ugovoru sklopljenom 20.10.2010. ali vještak ponavlja kako isporuka konačnih proizvoda (hardvera i softvera), sukladno uvjetima definiranim u inicijalnom ugovoru do termina 31.8.2011. kojeg je sam tuženik- protutužitelj definirao

17.5.2011. nije obavljena. Vještak ostaje i kod dijela nalaza, poglavlje (3.2) u kojem je vještak naveo činjenicu vidljivu iz spisa kako navedeno predstavlja procjenu bez tada dostupnih svih tehničkih specifikacija (14.12.2010.), a sve bitne tehničke, odnosno konceptualne specifikacije su tuženiku-protutužitelju bile dostupne prije 17.5.2011. kada je sam definirao, po vještaku, konačnu cijenu te konačan rok koji nije ispoštovao. Tuženik-protutužitelj točno navodi citat iz zapisnika od 14.2.2012. no ne uzima u obzir dostavljeni dokument „Popis svih signala na ŽCP RLC 23, preliminarna specifikacija“ naveden na strani spisa 327-335, odnosno 353-361 od 02.9.2010. koji je dostavljen tuženiku-protutužitelju prije sklapanja osnovnog ugovora, a kojim tužitelj definira najkompleksniju situaciju uređaja za upravljanje željezničko-cestovnim prijelazom za koji traži izradu hardvera i softvera te navodi koliko i koji ulazi su potrebni za RLC 23. Sam prijem i predaja signala u tehničkom smislu su definirani dokumentom „Specifikacija strujno-naponskih parametara na digitalnim ulazima, digitalnim izlazima i analognim ulazima te na određenim dijelovima mikroprocesorske platforme APIS-RLC za ŽCP RLC-23“ od 21.01.2011.

Vještak smatra kako navedeni dokumenti predstavljaju uputu koja opisuje način i prihvata informacija od strane uređaja za osiguranje željezničko-cestovnog prijelaza, a samim time daju tehničku specifikaciju koju moduli trebaju zadovoljiti za prihvata informacija od bilo kakvog vanjskog uređaja, a samim time i sučelja, jer prema članku 3. osnovnog ugovora Specifikaciju treba izraditi Isporučitelj temeljem dostavljenih uputa od strane Naručitelja te istu treba prihvatiti i potpisom ovjeriti Naručitelj. Tražene prometne situacije na koje se referira citat iz podneska tuženika-protutužitelja vještak nije uzeo u obzir iz razloga što je prethodno navedenim dostavljenim specifikacijama definirana najkompleksnija prometna situacija tražena od strane tužitelja te ista uključuje i sve manje kompleksne prometne situacije.

Vještak je prilikom izvođenja zaključka uzeo u obzir činjenicu navedenu na stranici 89 spisa gdje se nalazi e-mail upućen od strane gospodina Ježića od 17.5.2011. koji, nakon dostavljenih specifikacija definira rok 31. kolovoza 2011., odnosno navodi dodatan rok od 4,5 mjeseca što je ekvivalentno 18 tjedana te pribrojeno na 18 tjedana koliko je navedeno u osnovnom ugovoru daje 36 tjedana. Zapisnik od 14.2.2012. na koji se poziva tuženik-protutužitelj predstavlja zapisnik isključivo u tehničkom smislu gdje se definiraju rokovi usklađivanja tehničkih detalja iz razvojnog procesa koji je prethodio predaji hardvera i softvera, a sve u svrhu finalizacije očekivanog i ugovorom definiranog konačnog proizvoda.

Vještak pojašnjava kako je osnovnim ugovorom predviđen vremenski raspon od 6 mjesecu provođenje ispitivanja. Ispitivanja se provode i po provođenju istih sačinjavaju se zapisnici kojima se definiraju tehnička usklađenja ugovorenih proizvoda koji bi trebali biti izrađeni prema međusobno prihvaćenoj specifikaciji.

Vještak je sve zapisnike navedene u tabeli 4 nalaza i mišljenja vještaka tretirao kao zapisnike temeljene na ugovorom definiranom testiranju proizvoda na gore navedeni način uključivo i zapisnik od 14.02.2012. na koji se referira tuženik-protutužitelj.

Vezano na konstataciju zastupnika tuženika-protutužitelja koji se odnosi na točku 10 zapisnika od 14.2.2012. te konstataciju kako vještak nije sveobuhvatno analizirao dokumentaciju pojašnjenje je dato pod II.b.

Vještak ponavlja kako je osnovnim ugovorom definirana količina radova za koju je procijenjeni iznos bio 75.300,00 EUR i rok od 18 tjedana, da bi isto bilo povećano za Vještak smatra kako su navedeni sastanci tehničkoga karaktera, ali iste ne smatra suglasnim produljenjem rokova iz razloga što je osnovnim ugovorom u čl. 12 definirano ispitivanje proizvoda u trajanju od 6 mjeseci, a koje nije moglo započeti prije bilo kakve predaje hardvera, odnosno softvera. Po predaji proizvoda se krenulo

u testiranje hardvera i softvera. Navedeno ispitivanje po mišljenju vještaka ne predstavlja povećanje obima posla što je detaljnije objašnjeno pod očitovanjem na točku III, jer je prva predaja hardvera i softvera prema podacima dostupnim iz spisa, bila 03.01.2012. nakon čega su se stvorili prvi preduvjeti za početak testiranja, a obzirom da je dogovoreni hardver i softver trebao biti generičkoga tipa (univerzalan i podesiv) vještak ne smatra da je bilo potrebno dostavljati primjere prometnih situacija, odnosno primjere vožnji vlakova jer su ulazi i izlazi informacija bili definirani na hardverskom nivou, a najkompliciranija prometna situacija je definirana od strane tužitelja u navedenim specifikacijama koje su tuženiku-protutužitelju dostavljene, a ukoliko je isporučitelj smatrao važnim i potrebnim, trebao je prije daljnjeg razvoja ugovorenih softvera i hardvera, a nakon zaprimanja i analize gore navedenih dokumenata zatražiti prometne situacije.

Očitujući se dalje na prigovore tuženika-protutužitelja vještak navodi kako su Ugovorom bili definirani proizvodi koje je isporučitelj trebao isporučiti, nisu ugovoreni proizvodi u nekoj fazi proizvodnje koji se isporučuju te ih nije moguće stavljati u daljnju eksploataciju ukoliko nisu potpuno završeni na način kako je ugovorom i definirano. Poglavljem 3.4. opisano je kako se utvrđuje da proizvod udovoljava zahtjevima struke, pa Vještak smatra kako je bespredmetno davati mišljenje je li pojedina faza razvoja proizvoda u skladu sa zahtjevima struke s obzirom da sam proizvod mora biti izrađen prema normativnim dokumentima navedenim u ugovoru te dokazana njegova sukladnost sa istima, a vještak u spisu nije pronašao niti osnovni dokument, izjavu o sukladnosti proizvoda, kao ni dokumentaciju koja bi mogla biti podlogom za provjeru sukladnosti proizvoda.

Vještak dalje pojašnjava kako osnovni ugovor u čl.3 definira: „Tehnološko-tehnička specifikacija APIS-RLC platforme (specifikacija), odnosno svi hardverski i softverski sistemski i segmentni zahtjevi za proizvod su podložni promjenama tokom razvoja proizvoda i na izmjenama specifikacija se očekuje suradnja isporučitelja i naručitelja“ pa vještak smatra kako je predmetna e-mail korespondencija u skladu sa navedenim člankom osnovnog ugovora te je normalno i očekivano da prilikom razvoja i proizvodnje takvog tipa proizvoda dolazi do odstupanja u pojedinim hardverskim, odnosno softverskim segmentima, a sve veće izmjene koje bi bitno utjecale na proizvod, odnosno konceptualne izmjene, isporučitelju su dostavljane do 13.4.2011. u obliku službene dokumentacije tvrtke, e-mail korespondencija predstavlja obostrano prihvaćenu razmjenu tehničkih detalja, a iz e-mail korespondencije u spisu vještak zaključuje kako je ista bila u skladu s gore navedenim čl. 3 osnovnog ugovora. Vještak ponavlja kako su potpuno dopunjene specifikacije isporučitelju dostavljene do 13.4. 2011. kako je navedeno u nalazu i mišljenju vještaka te je isti bio upoznat s istima prilikom određivanja dodatne cijene i roka koju je dostavio 17.5.2011. Vještak navodi kako MDK modul nije bio modul koji je ugovorno definiran osnovnim ugovorom ili dodatnom ponudom od 17.5.2011., a izrada i isporuka navedene hardverske komponente nije mogla biti uzrokom kašnjenja ugovorom definiranog hardvera i softvera.

Točno je da u nalazu i mišljenju vještaka nije uzeta u obzir procjena vrijednosti za navedeni modul jer isti nije bio isporučen na način da je moguća daljnja eksploatacija istog (nije dostavljena potrebna dokumentacija u skladu sa tehničkim zahtjevima osnovnog ugovora koja je nužno potrebna za usvajanje konačnog proizvoda) što je bio i osnovni cilj narudžbe komponente te samim time ista nema vrijednost za tužitelja iako je tuženik-protutužitelj imao određene troškove kod izrade iste.

Maksimalno procijenjena vrijednost izrade navedene komponente, po mišljenju vještaka nije niti približno jednaka preplaćenom iznosu u spisu gdje je naveden

ukupno plaćen iznos od cca. 1.050.000,00 kn, a navedeni iznos umanjen za iznos definiran 17.5.2011. od strane tuženika-protutužitelja za ukupni posao, bez MDK od cca. 890.000,00 kn iznosi cca 160.000,00 kn. Vještak složenost navedenog modula procjenjuje uspoređujući ga sa sličnom po složenosti UNM modulom, za koji je tužitelj-protutuženik odredio potrebnim 264 potrebna radna sata, a obzirom da je tužitelj-protutuženik 17.5.2011. sam definirao cijenu sata rada od 17,5€ vrijednost izrade MDK modula bi bila cca 35.000,00 kn ($17,5\text{€} \times 264 \times 7,5$) ne uzimajući u obzir već postignuta tehnička rješenja koja su napravljena kod dizajna ostalih ugovorenih hardverskih komponenti, a koja su primjenjivana na navedenu karticu.

Vještak pojašnjava kako je sama izrada kraće matične ploče tehničke prirode za koji se utvrdila potreba tijekom ugovorno definirane faze testiranja proizvoda koja je trebala nastupiti iza 31.8.2011. a započela je tek u 2012., a ista je trebala biti opisana u obostrano prihvaćenim specifikacijama (pojašnjenje dato pod III). Navedeni rad u suštini predstavlja drugačiji razmještaj elektroničkih komponenti na ploči manjih gabarita koji automatski odrađuje softver za izradu štampanih pločica, a sama dimenzija je trebala biti definirana specifikacijama čija je izrada bila u obavezi tuženika-protutužitelja, a obzirom da u spisu nije predložen dokaz da je bila točno određena dimenzija bilo koje od štampanih ploča navedeno, po mišljenju vještaka, ne predstavlja novi trošak već isto spada pod otklanjanje primjedbi koje su se ustanovile prilikom ispitivanja. Kašnjenje s naslova elektroničkih komponenti koje naručitelj nije pravovremeno dostavio vještak ne smatra opravdanim jer je naručitelj prema čl. 4 bio u obavezi podmirivanja troška komponenti, i materijala, a ne u obavezi nabavke istoga. Tvrdnje tuženika-protutužitelja kako isti nije bio u mogućnosti obavljati dogovoren posao, a redovito ispostavlja fakture tužitelju vještak smatra kontradiktornima.

Vještak zaključak izvodi iz činjenice kako je tuženik-protutužitelj sam odredio cijenu svojih usluga 17.5.2011., izrade hardverskih i softverskih komponenti, u iznosu od 118.170,00€ (cca 890.000,00 kn) nakon dostavljenih mu svih tehničkih zahtjeva i uputa od strane tužitelja do 13.4.2011.

Točno je da vještak nije uzeo u obzir cijenu satnice tuženika-protutužitelja obzirom da je isti sam navedeno odredio, što je vidljivo u e-mailu od 17.5.2011. te uvidom u spis na stranici 89. vještak je navedeno primijenio kao iznos po kojem je tuženik-protutužitelj voljan odraditi dodatni, odnosno ukupan posao.

Točno je da vještak nije usporedio broj sati rada za izvršeni posao sa stvarnim plaćanjima s obzirom da iz spisa nije razvidno na koji način je satnica određena po pojedinom segmentu izrade hardverskih ili softverskih komponenata već je samo definirana cijena po principu „ključ u ruke“ na način da je tuženik-protutužitelj 17.5.2011. putem e-maila naveo: „... ima još posla za čitav taj tim do početka 9. mjeseca do kada predviđamo da bi sve trebalo biti isporučeno (po sadašnjim specifikacijama i Aneksu, ako ne uvedete nove značajne promjene).“

odnosno, „...Treba nam dodatnih 4 mjeseca rada čitavog tima s obzirom na inicijalni ugovor, dakle isporuka treba biti do 31.08.2011.“ Izrada hardverskih i softverskih komponenata se iza 17.5.2011. odvijala bez značajnijih promjena u odnosu na dostavljene specifikacije.

S obzirom da je ugovorena izrada hardverskih i softverskih komponenti čija je osnovna namjena stavljanje u komercijalnu upotrebu signalno-sigurnosnog uređaja za upravljanje prometom na željezničko-cestovnim prijelazima (naziv osnovnog ugovora: UGOVOR o razvoju mikroprocesorske platforme APIS-RLC i implementacije u sustav RLC23“) izrada navedenih softverskih i hardverskih komponenti ima za naručitelja jedino vrijednost ako je isto moguće staviti u daljnju

komercijalnu upotrebu što je moguće samo ukoliko je jasno dokazano da sustav i sve njegove komponente zadovoljavaju propisane (i ugovorene) razine sigurnosti kako za komponente, tako i za sam uređaj RLC23. Vještak smatra kako bi temeljem dostupnih informacija iz spisa, opravdana cijena za ostvareni rad bila 925.000,00 kn - 10% prema čl.16 osnovnog ugovora, odnosno 832.500,00 kn (ustanovljeno osnovnim ugovorom, dodatnim zahtjevom od 17.5.2011. i procijenjenom vrijednosti za MDK karticu) pod uvjetima definiranim osnovnim ugovorom koji uključuju:

- dostavu Specifikacija koje su potpisane i ovjerene od ugovornih strana,
- ovjeren zapisnik o primopredaji proizvoda,
- pisane dokaze (certifikati i atesti) da su provedeni testovi u neovisnim ispitnim laboratorijima i certifikacijskim kućama:

o vezani na utjecaj okoline, o vezani uz EMC,

o vezani uz potrebnu razinu sigurnosti,

- tehničke dokumentacije softvera,
- tehničku dokumentaciju testne opreme,
- potvrdu da je uređaj RLC23 sa ugrađenim ugovorenim komponentama pušten, funkcionalno u pogon.

Proizvodi isporučeni u nekoj fazi proizvodnje namijenjeni ugradnji u signalno-sigurnosni uređaj koji upravlja prometom, a koji su isporučeni bez navedene dokumentacije, odnosno uspješno provedenog ispitivanja na pruzi nemaju nikakvu vrijednost za naručitelja te samim time vještak smatra kako ne postoji opravdanost za fakturirane troškove od strane tuženika-protutužitelja.

17. Tuženik je prigovarao i dodatnom očitovanju vještaka i predložio pozvati ga na ročište radi davanja usmenog očitovanja.

Vještak se usmeno očitovao na prigovore tuženika na ročištu 15. ožujka 2021. navodeći da je u osnovnom nalazu dat pregled korisničkih specifikacija naručitelja koje su se možda u nekim sitnim detaljima razlikovale kroz razvoj, odnosno ispitivanje proizvoda što je osnovnim ugovornom bilo definirano gdje postoji članak koji navodi da može doći do izmjena tijekom realizacije proizvoda, a predmetni radovi trebali su se izvesti sukladno normativnim dokumentima koji definiraju način izrade, kao i kontrole finalnog proizvoda te po pitanju očitovanja da li su faze projekta izvršene u cijelosti sukladno pravilima struke ili ne, može dati tek izvješće neovisnog laboratorija akreditiranog za provođenje ispitivanja koja definiraju taj isti normativni dokument. Vještak pojašnjava kako sama norma HR N EN 50 129 iz predmetnog razdoblja isto tako sadrži i ostale normativne dokumente koji su u ovom slučaju relevantni HR N EN 50 125-3, HR N EN 124-1, koje predmetna oprema mora zadovoljiti. Pojašnjava da se, da li je predmetna oprema, odnosno softver izrađen sukladno pravilima struke ili ne, može zaključiti iz nalaza, odnosno iz rezultata mjerenja neovisnih laboratorija. To se događa kad je proizvod gotov te prije korištenja istog za reguliranje željezničkog prometa, odnosno to je nužan preduvjet. Vezano na prigovore oko e-mail korespondencije navodi kako često nije bilo moguće jednoznačno utvrditi na što se predmetna korespondencija odnosi te je to pojasnio kroz odrađene zapisnike u točki 3.4. prvotnog nalaza. Slijednost dokumentacije kao i razvoj iste proizlazi iz navedene norme 50 128 koja unutar sebe daje tzv. "V" matricu, odnosno kroz dodatke daje smjernice i preporuke kako što dizajnirati, izraditi i ispitati. Nesporno je da je stanovita oprema napravljena, da je napravljeno više od osnovnog ugovora te da je isto i plaćeno u iznosu od 1.050.000,00 kn, ali navedeno je isključivo predmet dogovora obiju strana, a za preplaćeni iznos od 140.000,00 kn ne može utvrditi je li on bio dogovoren ili nije jer iz cijele korespondencije ne postoji ništa što je

jasno, odnosno što to jasno definira, ali misli da je prilikom ugovaranja podcijenjen iznos potrebnih radnih sati, no na isti su obje strane pristale, a vezano uz rokove ostaje pri svemu što je navedeno u nalazu i mišljenju..

Odgovarajući na pitanje punomoćnika tužitelja da li je tužitelj ikada dobio ugovoreni, upotrebljivi proizvod sukladno ugovoru koji je napravljen, ispitan i imao valjane certifikate, navodi da je za validaciju softvera nedostajao izvorni kod i ugovorom definirana procjena rizika. Proizvod kao takav bi morao i imati kompletan nalaz neovisnog procjenitelja, ali samo za generičku aplikaciju. Sustavi ovakvog tipa imaju više različitih nivoa aplikacija, znači generička aplikacija definira generalnu strukturu sustava te smatra da je ona ovdje bila razvijana, znači ona je bila predmet ovog postupka. Specifična aplikacija bila bi primjena za točno određenu lokaciju tako da je nekakav proizvod proizveden, ali on nije finalni jer se bez izvornog koda ne može ući u proizvod, a time nije ni zadovoljena norma 50 128.

Pojašnjava da naknadno tražene izmjene utječu na razvoj proizvoda i rad na tom proizvodu jer svaka izmjena utječe na datum isporuke finalnog proizvoda jer se radi o uređajima za kontrolu i upravljanje željezničkim prometom pa svaka takva izmjena mora biti obrađena kako to propisuje normativni dokument, a svaka izmjena utječe na izmjenu roka, ali obim je definiran na način da će se naknadne izmjene međusobno uvažavati.

Odgovarajući na pitanje punomoćnika tuženika da li je uzeo u obzir podatak da je u periodu od 23. prosinca 2011. do 28. veljače 2012. tužitelj poslao 120 stranica novih uputa na koji način treba provesti testiranje navodi da su svi ispitni protokoli trebali biti uspostavljeni tijekom izrada specifikacija, a svako ispitivanje sigurno zahtjeva vrijeme koje je potrebno da se to obavi, smatra da su sve promjene trebale biti prepoznate do 30. travnja 2011. Sjeća se da je sama arhitektura sustava bila dostavljena na rukom crtanom dokumentu iz 2010., a sve ovo ostalo je trebalo biti prepoznato kroz proučavanje normativnih dokumenata jer je Mikroprojekt projektant i implementator, a validator i verifikator je Altpro.

Vještak smatra da je Mikroprojekt mogao i morao izvršiti radove po ugovoru i aneksu iako mu Altpro nije dostavio hardver, ukoliko se radi o kondenzatoru, a ukoliko se radi o pojedinačnim komponentama ili jednostavnijim sklopovima, nazvani off the shelf (s polica), onda je mogao izvršiti, a ukoliko se radi o nečem kompleksnijem, onda ne.

Sud je nalaz i mišljenje sudskog vještaka ocijenio objektivnim, argumentiranim i jasnim u odnosu na stručna pitanja na koja je vještak dao odgovore i pojašnjenja pa sud u cijelosti prihvaća njegov nalaz i mišljenje koje tuženik nije svojim prigovorima nije doveo u pitanje pa je sud odbio prijedlog tuženika za provođenjem novog vještačenja temeljem čl. 10. st. 1. ZPP-a.

18. Sud je utvrdio iz dokumentacije i iz nalaza i mišljenja vještaka da tuženik-protutužitelj nije isporučio proizvod u roku za ispunjenje iz Ugovora o razvoju mikroprocesorske platforme APIS – RLC i implementacije u sustav RLC23 od 20. prosinca 2010., a niti u daljnjem roku koji je bio ugovoren aneksom, ali prama mišljenju suda baziranom na nalazu i mišljenju vještaka, eventualne naknadne izmjene Ugovora nisu bile uzrok kašnjenja.

Isto tako vještak je utvrdio da je tužitelj-protutuženik u konačnici platio i više od ugovorene naknade bez obzira na naknadne izmjene jer te naknadne izmjene nisu za tuženika-protutužitelja bile dodatni trošak već je to sve trebao izraditi prema osnovnom ugovoru, jer proizvodi isporučeni u nekoj fazi proizvodnje namijenjeni ugradnji u signalno- sigurnosni uređaj koji upravlja prometom, a koji su isporučeni

bez potrebne dokumentacije, odnosno uspješno provedenog ispitivanja na pruži nemaju nikakvu vrijednost za tužitelja te samim sud smatra kako ne postoji opravdanost za fakturirane troškove od strane tuženika-protutužitelja koji nije dokazao da je tužitelj-protutuženik naručio ili ovjerio radove po ispostavljanim računima, dakle nije dokazao da je svoju obvezu prema tužitelju-protutuženiku u cijelosti izvršio temeljem čl. 590. ZOO-a, niti Ugovora, a prema nalazu vještaka tužitelj protutuženik je i preplatio radove tuženika-protutužitelja slijedom čega je odlučeno kao u toč. III izreke.

19. O troškovima parničnog postupka iz toč. II i IV izreke odlučeno je temeljem odredbe čl. 154 st. 1 ZPP i čl. 155 ZPP.

Odluka o trošku iz toč. II izreke temelji se na čl. 154. st. 1. ZPP-a, a tužiteljev-protutuženikov trošak je odmjeren prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Nar. novine br.91/04, 37/05, 59/07), u odnosu na vrijednost spora u iznosu od 1.174.533,12 kn a sastoji se od sastava tužbe (Tbr.7.1.) u iznosu od 11.745,33 kn, očitovanja na odgovor na tužbu i odgovora na protutužbu vps. 1.341.757,12 kn (tužba i protutužba) 19. studenog 2012. u iznosu od 13.417,57 kn (Tbr. 8.1.), podneska 4. studenog 2013., 5. listopada 2018., 30. studenog 2018., 8. srpnja 2019., 1. listopada 2019. i 29. ožujka 2021. u iznosu od po 13.417,57 kn (Tbr. 8.1.), zastupanja na ročištima 5. prosinca 2013., 4. travnja 2014., 14. studenog 2014., 16. listopada 2018., 13. prosinca 2018., 22. siječnja 2021., 15. ožujka 2021. i 26. travnja 2021. u iznosu od po 13.417,57 kn (Tbr. 9.1.) i za pristup na ročište za objavu presude u iznosu od 500,00 kn (Tbr. 9.3.), dakle ukupno 213.508,88 kn uvećano za PDV 25% u iznosu od 53.377,22 kn (Tbr. 42), kao i trošak sudske pristojbe na tužbu i presudu od 19. prosinca 2014. u iznosu od po 5.000,00 kn (Tbr. 2. st. 1. Tarife sudskih pristojbi iz Uredbe o tarifi sudskih pristojbi, "Narodne novine" broj 53/19), dakle sveukupno 276.886,10 kn.

Tuženik-protutužitelj je u cijelosti izgubio spor slijedom čega je njegov zahtjev za naknadom troška odbijen kao neosnovan i odlučeno kao u toč. IV. Izreke.

U Zagrebu, 14. lipnja 2021.

SUDAC:

Maja Jurovicki

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka pisanog otpravka presude, odnosno od dana objave presude ukoliko uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu, i to u dva primjerka za sud i po jedan primjerak za svaku protivnu stranu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Zagrebu, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

DNA

- Tužitelju po punomoćniku
- Tuženiku po punomoćniku
- kal 30 dana

Broj zapisa: eb2fb-f9e77

Kontrolni broj: 0f081-6f024-8057a

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=MAJA JUROVICKI, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.